

Fuster i la Universitat de València

L'andana
Rafael Roca
Historiador

Aquests dies s'acompleixen quatre dècades de la incorporació de **Joan Fuster** com a professor de la Universitat de València. Any i mig abans –en febrer de 1982–, l'aleshores denominat Departament de Lingüística Valenciana sol·licità el nomenament del savi de Sueca com a catedràtic per la via extraordinària de mèrits acumulats, «que era la més digna i honrosa, després d'una vida dedicada a la investigació», segons explicà **Antoni Ferrando**, en aquell moment director del Departament. Però les traves burocràtiques i de tot tipus que objectà una institució acadèmica que encara no havia acabat de completar la Transició ho impediren. De fet, i a pesar d'haver-se recollit nombroses firmes de suport a la petició, la junta de govern de la Universitat ni tan sols arribà a tractar el tema; ja que, segons manifestà el rector, **Joaquín Colomer**, la proposta era inviable perquè Fuster no posseïa el títol de doctor.

En conseqüència, el Departament no tingué més remei que acudir a la via ordinària; i contractar-lo com a «professor no numerari» –una figura acadèmica col·loquialment coneguda com a «penene»–, amb l'esperança que aquella seria una situació breu i transitòria. D'aquesta manera, continuava Ferrando, «tinguérem la satisfacció de veure Fuster entrant a la Universitat amb tota normalitat i de tindre'l com a company i mestre, en un moment que ens sentíem una mica orfes»; ja que, en desembre de 1981, havia traspassat **Manuel Sanchis Guarnier**, fundador del Departament.

«Parece que las verdaderas razones de que Fuster no haya sido propuesto [com a catedràtic] son ajenas a las dificultades administrativas y estarían en relación con el temor a las críticas de la derecha valenciana por el conocido nacionalismo catalanista del escritor», escribia en 1983 el periodista **Manuel Muñoz**. En fi, les misèries de sempre! En 1984 s'aconseguí que la Universitat de Barcelona el nomenara doctor honoris causa. Però no fou suficient, i el de Sueca hagué de presentar una tesi doctoral. Podria haver sigut un recull d'estudis –una de les possibilitats legals–, però ell preferí elaborar un treball inèdit. Així, la sol·licitud del Departament i de la Facultat arribà a bon port i, finalment, en 1986 Fuster esdevingué catedràtic. Un desenllaç que només fou possible perquè, a partir de 1984 i amb **Ramon Lapiedra** com a rector, la Universitat esdevingué més plural i democràtica.